

DAG CHARLOTTE

non-fictie

TEKST FEMKE VAN WIGGEN

Vlak na de bevalling lijkt het goed mis te zijn met Charlotte, dochter van Pia de Jong. Ze besluit haar dochter niet te laten behandelen en neemt haar mee naar huis.

Het is de grootste angst van iedereen die net een kind heeft gekregen; er is iets met je pasgeboren dochter of zoon. En dan niet zomaar iets, nee, er is iets goed mis.

Pia de Jong, bekend van haar column in *NRC Handelsblad* en van haar romans *Lange dagen* en *Dieptevrees* – en haar man, natuurkundige Robbert Dijkgraaf – hebben twee gezonde zoontjes van nog geen 2 en 4, en een gelukkig leven in een Amsterdams grachtenpand dat uitkijkt op een hoerensteeg. Ze omarmen hun omgeving; het meisje dat de kost verdient als hoer, Mackie, de schmutzige man die de buurt veilig houdt en Rutger, de oude overbuurman. En ze omarmen de komst van hun derde kind, een dochter.

Charlotte, noemen ze haar, een sterke, maar kwetsbare naam. Het meisje zelf blijkt ook kwetsbaar en sterk. Wanneer vlak na de bevalling de verloskundige het meisje onderzoekt en haar vinger stilhoudt op haar ruggetje, voelt De Jong dat

er iets aan de hand is. Het pasgeboren meisje heeft een roze plekje op haar rug. Wanneer de verloskundige erop drukt en haar vinger vervolgens weghaalt, is het plekje blauw. Het levert een van de meest overtuigend geschreven passages op in *Charlotte*, het boek dat Pia de Jong over haar dochter schreef. 'De kleur van een meertje in een bos, rond het middaguur. "Wat is dit?" vraag ik. "Ik weet het niet," zegt ze, terwijl ze opnieuw haar vinger erop legt. "Ik heb dit nog nooit gezien."

Het plekje blijkt na een biopsie een tumor, een van de vele bewijzen dat Charlotte aan een zeer zeldzame, dodelijke vorm van leukemie lijdt. Zelfs haar behandelaars in het ziekenhuis weten niet goed wat ze ermee aan moeten. Charlotte zal sterven. Ze kunnen proberen haar overlijden te rekken, er zijn immers allerlei chemo's en daar ligt een

Haar wereld gaat niet verder dan de huid van haar kind

sprankje hoop. Een piepklein sprankje, maar toch.

De Jong hoort het aan, daar in die behandelkamer. Ze kijkt naar haar onschuldige, pasgeboren wurm, en weet instinctief en stellig: nee. Zij en haar man kiezen ervoor hun dochter mee naar huis te nemen, haar niet te laten behandelen, haar de rust te gunnen in hun huis, haar op haar manier te laten sterven. De Jong verschanst zich in hun woning, verzorgt Charlotte en wacht af.

Wat volgt is een persoonlijk relaas over de uren die dagen worden. De Jong klampt zich vast aan het meisje, probeert van ieder moment samen te genieten, alles in zich op te nemen. Haar wereld verkleint, wordt smaller en smaller, gaat niet verder dan de huid van haar kind, dan de blauwe plekken die ze waarneemt. Als iets in *Charlotte* meesleept, zijn het wel de beschrijvingen van de dierlijke manier waarop je van een ander kunt houden.

Maar er is ook het trage op gang komen van *Charlotte* – het presenteren van de woning, de hoer, de buurtgenoten, haar man, die allen wel wat eendimensionaal blijven. Tot het moment dat De Jong je verrast.

Net zoals Charlotte dat heeft gedaan.

■ **Charlotte**, Pia de Jong (Prometheus, € 17,95, verschijnt 26 januari)

